

ÇOCUK İSTİSMARI DAVALARI: 1971 YILI TEKİRDAĞ AĞIR CEZA MAHKEMESİ KARARLARI ÖRNEKLEMİ

İlker BAYRAM¹, Asude BAYRAM²

Öz

Çocukluk çağı cinsel istismarı, dünya genelinde yaygın bir sorun olup çocukların sağlıklı gelişimini tehdit eden ciddi bir risk faktörüdür. İstismar vakalarının büyük bir kısmı resmi makamlara bildirilmemekte ve yargı süreçlerine yansımamaktadır. Bu doğrultuda mahkeme kayıtları; istismar vakalarının genel özelliklerini, mağdur ve fail profillerini ve hukuki süreçleri anlamak açısından önemli veri kaynaklarıdır. Bu çalışmada, Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesinin 1971 yılına ait dava dosyaları incelenerek, çocuk istismarı vakalarının temel özelliklerini ortaya koymak amaçlanmıştır. Araştırmada nitel yöntemlerden doküman analizi deseni kullanılmıştır. Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesine ait yaklaşık 300 dava dosyası incelenmiş, çocuk istismarıyla ilişkili 19 karar kartonu belirlenerek içerik analizi yapılmıştır. Elde edilen bulgulara göre, istismara uğrayan çocukların yaş ortalaması 10,4'tür. Mağdurların büyük çoğunluğunun failleri önceden tanıdığı tespit edilmiştir. Sanıkların tamamının erkek olduğu, yaş ortalamalarının 20 olduğu belirlenmiştir. Bu çalışmadaki bulgular, çocuk istismarı vakalarının geçmişte de önemli bir sorun olduğunu, ancak hukuki ve toplumsal faktörlerin bu vakaların yargıya taşınma oranını doğrudan etkileyebildiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Türkiye Cumhuriyeti Tarihi, Çocuk Gelişimi, Çocuk İstismarı, Ağır Ceza Mahkemesi Kararları.

JEL Sınıflandırması: I19, K19, Z00.

CHILD ABUSE CASES: 1971 SAMPLE OF TEKİRDAĞ HIGH CRIMINAL COURT DECISIONS

Abstract

Child sexual abuse is a widespread issue worldwide and poses a serious risk factor that threatens children's healthy development. A significant proportion of abuse cases are not reported to official authorities and do not appear in judicial processes. In this regard, court records serve as crucial data sources for understanding the general characteristics of abuse cases, the profiles of victims and perpetrators, and the legal proceedings. This study aims to identify the fundamental characteristics of child abuse cases by examining the case files of the Tekirdağ High Criminal Court from the year 1971. A document analysis design, one of the qualitative research methods, was used in the study. Approximately 300 case files were reviewed, and 19 judgment dossiers related to child abuse were identified and subjected to content analysis. According to the findings, the average age of abused children was 10.4 years. It was determined that the majority of victims had known their perpetrators prior to the incident. All defendants were male, with an average age of 20. The findings of this study indicate that child abuse has historically been a significant problem, but legal and social factors can directly affect the rate at which these cases are brought to court.

Keywords: History of The Republic of Türkiye, Child Development, Child Abuse, High Criminal Court Decisions.

JEL Classification: I19, K19, Z00.

¹ Dr. Öğretim Gör., Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Bölümü, e-mail: ibayram09@hotmail.com, Orcid ID: <https://orcid.org/0000-0003-4830-7709>

² Arş Gör., Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Çocuk Gelişimi Bölümü, e-mail: asude.bayram@bilecik.edu.tr, Orcid ID: <https://orcid.org/0000-0003-1320-0776>

1. GİRİŞ

Çocuk istismarı, dünya genelinde önemli bir toplumsal sorun olmaya devam etmektedir (Luo vd., 2025). Küresel yaygınlık oranlarına bakıldığında, cinsel istismarın erkek çocuklarda %7,6, kız çocuklarda ise %18,4 olduğu tahmin edilmektedir (Stoltenborgh vd., 2014). 22 ülkeyi kapsayan ve 65 makaleyi içeren bir meta-analiz çalışması, erkek çocukların %7,9'unun, kız çocukların ise %19,7'sinin 18 yaşından önce cinsel istismara maruz kaldığını ortaya koymuştur (Pereda vd., 2009). Ayrıca, bazı araştırmalar her dört çocuktan birinin 18 yaşına gelmeden cinsel istismara uğradığını göstermektedir (Haslam vd., 2023; Mills vd., 2016).

Cinsel istismar, yalnızca çocukluk dönemini değil, bireyin yaşam boyu fiziksel, zihinsel ve psikososyal sağlığını olumsuz etkileyen sonuçlar doğurmaktadır (Carr vd., 2020). Mevcut literatür, istismar mağduru çocukların akranlarına kıyasla ruh sağlığı sorunlarını daha erken yaşta ve çok daha şiddetli bir klinik tablo ile deneyimlediklerini göstermektedir. Ayrıca araştırmalar, çocukluk çağında istismara maruz kalmayan bireylerle karşılaştırıldığında, mağdurların aynı psikiyatrik tanıyı almış olsalar dahi tedaviye verdikleri yanıtın daha sınırlı ve düşük düzeyde olduğunu ortaya koymaktadır (Teicher & Samson, 2013). Çocuklukta cinsel istismara uğramanın ilerleyen yaşlarda intihar, bağımlılık, psikiyatrik rahatsızlıklar ve suç eğilimi gibi risk faktörleriyle ilişkili olduğu belirlenmiştir (Afifi vd., 2016; De Jong & Dennison, 2017). Ayrıca, istismarın neden olduğu travmalar mağdur çocukların eğitim, sosyal ilişkiler ve mesleki yaşam gibi birçok alanını derinden etkilemektedir (Lippard & Nemeroff, 2020; Power vd., 2020). Bu nedenle çocukluk çağı istismarı, bireyin gelişimi açısından kritik bir risk faktörü olarak değerlendirilmektedir (Cox vd., 2025; Dai & Kissoon, 2025).

Bununla birlikte, mağdur çocukların istismarı bildirmekte gecikmesi oldukça yaygın bir durumdur. Easton (2019) tarafından cinsel istismara maruz kalan erkek çocuklar üzerine yapılan araştırma, istismarın ifşa edilme sürecindeki çarpıcı bir zaman aşımını gözler önüne sermektedir. Çalışma verilerine göre, mağdurların yalnızca %8'i istismarın başlangıcını takip eden ilk yıl içerisinde bildirimde bulunurken, örneklemin büyük bir çoğunluğunun bu durumu resmî makamlara veya yakınlarına aktarmak için ortalama 21 yıl beklediği saptanmıştır. Benzer şekilde, Avustralya Kraliyet Komisyonu'nun *Çocuk Cinsel İstismarına Kurumsal Yanıtlar* başlıklı raporunda, mağdurların %57'sinin yaşadıkları istismarı ancak yetişkinlik döneminde dile getirdiği ortaya konulmuştur. Söz konusu raporda, istismarın gerçekleşmesi ile ifşası arasında geçen sürenin ortalama 24 yıl olduğu tespit edilmiştir (Chapman vd., 2025).

Çocuk istismarının yaygınlığına karşın, vakaların önemli bir kısmının resmî makamlara bildirilmediği görülmektedir (Sanchez-Meca vd., 2011). Bu bağlamda, mahkemelerden elde edilen veriler, istismar vakalarının karakteristik özelliklerini deşifre etmenin yanı sıra, fail ve mağdur profillerine ilişkin veriler sunan temel birincil kaynak niteliğindedir. Aynı zamanda, istismarı daha iyi analiz edebilmek ve etkili önleyici tedbirler geliştirebilmek için bu bilgiler kritik bir rol oynamaktadır. Bu çalışma, mahkemelerde ele alınan çocuk istismarı vakalarının temel özelliklerini inceleyerek, istismarın önlenmesine yönelik araştırmalara katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

2. YÖNTEM

Bu çalışmada, nitel araştırma desenlerinden biri olan doküman analizi yöntemi kullanılmıştır. Doküman analizi, araştırmacının mevcut yazılı ve görsel materyalleri sistematik bir biçimde inceleyerek veri elde etmesini sağlayan bir yaklaşımdır (Kıral, 2020). Bu yöntem; tarihsel belgeler, mektuplar, gazete haberleri, resmi raporlar, arşiv dokümanları ve akademik çalışmalar gibi farklı kaynaklardan bilgi toplamak amacıyla kullanılmaktadır (Yıldırım & Şimşek, 2021).

Araştırmanın verileri, gerekli izinlerin alınmasının ardından Ocak 2024 tarihinde Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi arşivinde yer alan dava dosyalarının incelenmesi yoluyla elde edilmiştir. Çalışma kapsamında, Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi'nin 1971 yılına ait yaklaşık 300 dava dosyası taranmıştır. 1971 yılının seçilmesinde, 12 Mart 1971 Askerî Muhtırasının Türkiye'deki hukuki ve toplumsal yapı üzerinde neden olduğu dönüşümlerin adli süreçlere ve çocuk istismarına ilişkin davalara yansımalarının olabileceği varsayımı etkili olmuştur. Ayrıca bu dönemin, çocuk koruma sisteminin henüz kurumsallaşmadığı, çocuk haklarına ilişkin yasal düzenlemelerin sınırlı olduğu ve çocuk istismarı olgusunun toplumsal görünürlüğünün düşük olduğu bir tarihsel bağlama işaret etmesi nedeniyle incelenmesi anlamlı bulunmuştur.

Dava dosyalarının seçimine ilişkin içerme ve dışlama ölçütleri belirli ölçütler doğrultusunda oluşturulmuştur. Bu kapsamda çocuk istismarı kapsamında değerlendirilebilecek fiilleri içeren davalar içerme ölçütü olarak belirlenmiştir. Buna karşın mağdurun çocuk olmadığı, suç niteliğinin çocuk istismarı kapsamında değerlendirilemediği davalar çalışma kapsamı dışında bırakılmıştır. Bu ölçütler doğrultusunda, incelenen dava dosyaları arasından çocuk istismarını içeren toplam 19 dava araştırma kapsamına dâhil edilmiştir.

Doküman analizi aşamalı bir süreç ile yürütülmüştür. İlk aşamada, dava dosyalarına ait karar kartonları ve dosya içerikleri genel bir taramadan geçirilerek çocuk istismarına ilişkin davalar belirlenmiştir. İkinci aşamada, araştırma kapsamına alınan dosyalar ayrıntılı biçimde incelenmiş; davaların türü, mağdurun yaşı, sanık–mağdur ilişkisi, dava sürecinin seyri ve karar sonuçları gibi değişkenler sistematik olarak kaydedilmiştir. Son aşamada ise elde edilen veriler betimsel bir yaklaşımla analiz edilerek, çocuk istismarına ilişkin vakaların tarihsel ve toplumsal bağlam içindeki görünümü ortaya konulmuştur. Bu doğrultuda, geçmişteki çocuk istismarı vakaları tarihsel bir perspektifte analiz edilerek, elde edilen bulgular günümüzün sosyo-hukuki bağlam ve koruma politikaları ışığında değerlendirilmiştir.

3. BULGULAR

Bu çalışmada elde edilen veriler dört temel başlık altında incelenmiştir. İlk aşamada, “Mağdur Çocuklara İlişkin Bilgiler” başlığı altında çocukların yaş ve cinsiyet dağılımları tetkik edilmiştir. Sonraki kısımda, “Sanıklara İlişkin Bilgiler” başlığı altında faillerin yaş, cinsiyet, medeni durum ve adli sicil kayıtları gibi demografik ve hukuki özellikleri değerlendirilmiştir. Bunu takiben “Doktor Raporları ve Cezaya İlişkin Bilgiler” başlığı kapsamında, dosyalardaki tıbbi muayene raporlarının mevcudiyeti ve mahkemelerce tesis edilen ceza oranları incelenmiştir. Son olarak, “İstismar Vakalarının Özellikleri” başlığı altında olay mahalli, suçun işleniş biçimi ve suç türleri ayrıntılı olarak analiz edilmiştir.

3.1. Mağdur Çocuklara İlişkin Bilgiler

Çocukların yaş aralığı incelendiğinde en küçük mağdurun 5, en büyük mağdurun ise 15 yaşında olduğu belirlenmiştir. Yaş dağılımı değerlendirildiğinde mağdur çocukların büyük bir kısmının (%56) 11 ile 13 yaş aralığında yoğunlaştığı tespit edilmiştir. Ayrıca, incelenen karar kartonlarına konu olan 25 çocuğun cinsiyet dağılımına bakıldığında, 11'inin kız, 14'ünün ise erkek olduğu görülmektedir.

Tablo 1. Mağdur Çocuklara İlişkin Bilgiler

Değişkenler		Yaş	Frekans (f)	%
Cinsiyet	Kız	5-8	2	18.2
		9-12	8	72.7
		13-16	1	9.1
	Erkek	5-8	3	21.4
		9-12	7	50.0
		13-16	4	28.6

3.2. Sanıklara İlişkin Bilgiler

Sanıkların yaş aralığı incelendiğinde, faillerin 11 ile 48 yaş arasında geniş bir yelpazeye yayıldığı, ancak suçun işlendiği tarih itibarıyla yoğunluğun 12-18 yaş grubunda kümелendiği tespit edilmiştir. Sanıkların büyük çoğunluğunun (%89.4) bekâr olması, örneklemin önemli bir kısmının (%66.7) henüz reşit olmadığı bulgusuyla paralellik gösteren ve bu demografik yapıyla doğrudan ilişkilendirilebilecek bir bulgudur. Ayrıca, tüm sanıkların erkek olması ve büyük bir kısmının (%89.4) geçmişte herhangi bir suç kaydına sahip olmaması dikkat çekmektedir.

Tablo 2. Sanıklara İlişkin Bilgiler

Değişkenler		Frekans (f)	%
Yaş	11-17	14	66.7
	18 ve üzeri	7	33.3
Cinsiyet	Kadın	0	0
	Erkek	19	100
Medeni Durum	Evli	1	5.3
	Bekar	17	89.4
	Belirtilmemiş	1	5.3
Geçmiş Suç Kaydı	Var	1	5.3
	Yok	17	89.4
	Belirtilmemiş	1	5.3

3.3. Doktor Raporuna ve Cezaya İlişkin Bilgiler

Dava sürecinde, mağdurlar hakkında doktor raporunun alınıp alınmadığı incelenmiş ve vakaların büyük çoğunluğunda (%73.7) raporun temin edildiği belirlenmiştir. Buna karşın, dört vakada tıbbi muayene raporuna başvurulmadığı; bu durumun yargısal gerekçesi olarak ise tanık ifadelerinin yeterliliği, suçun teşebbüs aşamasında kalması, şikâyetin hukuki niteliği ve isnat edilen suçun türü gibi

unsurların ileri sürüldüğü tespit saptanmıştır. Doktor raporuna ilişkin herhangi bir bilginin bulunmadığı bir davada ise mağdur ile sanığın evlendiği ve sanığa herhangi bir ceza verilmediği görülmüştür.

Öte yandan, tıbbi muayene raporunun mevcut olduğu üç davada (6 yaşındaki bir kız çocuğu ile 13 ve 15 yaşındaki iki erkek çocuğuna yönelik suç ile ilgili) delil yetersizliği ve tanık bulunmaması gibi sebeplerle beraat kararı verilmiştir. İncelenen dosyalar arasında en ağır mahkûmiyet hükmünün, 11 yaşındaki iki kız çocuğuna yönelik gerçekleştirilen istismar eylemi sebebiyle tesis edildiği saptanmıştır. Bu vakada, yaşları 13 ve 17 olan iki sanığın her biri hakkında 7 yıl 6’şar ay hapis cezasına hükmedilmiştir. Ayrıca, söz konusu davalardan birinde mağdur çocuğun zihinsel engel durumunun doktor raporuyla belgelenmiş olması, sanık hakkında hükmedilen cezanın ağırlaştırılmasında temel bir parametre olarak tezahür etmiştir. Bu bulgu, mağdurun kendini savunamayacak durumda olmasının, dönemin yargı pratiğinde cezayı artıran bir “nitelikli hal” olarak kabul edildiğine işaret etmektedir.

Tablo 3. Doktor Raporuna ve Cezaya İlişkin Bilgiler

Değişkenler		Frekans (f)	%
Doktor Raporu	Var	14	73.7
	Yok	4	21.0
	Belirtilmemiş	1	5.3
Ceza	1 yıldan az	3	16.0
	1-4 yıl	8	42.0
	5 yıl ve üzeri	3	16.0
	Beraat	5	26.0

3.4. İstismar Vakalarının Özellikleri

Suçun işlendiği mahaller incelendiğinde; vakaların önemli bir bölümünün denetimden uzak açık kırsal alanlarda meydana geldiği, geri kalan kısmının ise failin veya mağdurun ikametgâhı gibi özel alanlarda gerçekleştiği tespit edilmiştir. Olayların gerçekleşme biçimleri incelendiğinde ise faillerin mağdurları çeşitli bahanelerle kandırarak veya mağdurlara zor kullanarak istismarı gerçekleştirdikleri görülmüştür. Vakaların icra yöntemleri derinlemesine incelendiğinde; faillerin mağdurlara yaklaşmak ve dirençlerini kırmak adına çeşitli manipülatif stratejiler geliştirdikleri saptanmıştır. Bu bağlamda; şeker verme veya oyun oynama vaadi, kitap verme bahanesiyle dükkâna davet etme, bisiklete bindirme teklifi ve yolda yardım etme gibi güven telkin edici unsurların hile aracı olarak kullanıldığı tespit edilmiştir. Öte yandan, istismarın hayvan otlatma gibi günlük faaliyetlerin sağladığı ıssız ortamlarda gerçekleştirdiği veya doğrudan bıçakla tehdit gibi fiziksel cebir unsuruyla desteklendiği ettiği görülmektedir.

Karar kartonlarının incelenmesi sonucunda davaların; ırza geçmeye teşebbüs ve iştirak, zorla ırza geçme, zorla ırza geçmeye teşebbüs, tecavüze teşebbüs, alıkoyma, kız kaçırma ve konut dokunulmazlığını ihlal suçlarını kapsadığı belirlenmiştir. Ayrıca, tüm davaların kamu davası niteliğinde olduğu tespit edilmiştir. Bu durum, suçların şikâyetle bağlı olmaksızın devlet adına takip edilen ve kamu düzenini sarsan eylemler olarak mütalaa edildiğini göstermektedir.

4. TARTIŞMA

Çocukluk; biyolojik, psikolojik ve toplumsal alanlarda önemli geçişlerin yaşandığı kritik bir yaşam dönemidir. Bu süreçte fiziksel olgunlaşma ve zihinsel beceriler hızla gelişirken çocuğun güvenli bir çevrede büyümesi büyük önem taşımaktadır. Ancak, çocukların sağlıklı gelişimini tehdit eden en ciddi risklerden biri cinsel istismardır. Küresel ölçekte yaygın bir sorun olan çocukluk çağı cinsel istismarı, bireyin fiziksel ve ruhsal sağlığı üzerinde yaşam boyu süregelen derin ve kalıcı etkiler bırakmaktadır (Dai & Kissoon, 2025). Bu olgunun vahameti, çocuk istismarının yaygınlığını ve uzun vadeli kalıcı hasarları ortaya koyan geniş çaplı bilimsel literatürle de desteklenmektedir (Afifi vd., 2016; Teicher & Samson, 2013). Küresel ölçekli bir meta-analiz çalışması, çocuk cinsel istismarının yaygınlığının 1000'de 127 olduğunu ortaya koymuştur. Söz konusu araştırma, istismar oranlarının erkek çocuklara kıyasla kız çocuklarında istatistiksel olarak daha yüksek seyrettiğini göstermiştir (Stoltenborgh vd., 2011). Amerika Birleşik Devletleri (ABD) özelindeki araştırmalarda ise her 4 kız çocuktan 1'inin cinsel istismara maruz kaldığı, erkek çocuklarda ise bu oranın 13'te 1 olduğu tahmin edilmektedir (National Children's Alliance, 2025). Bu veriler, risk faktörünün cinsiyet değişkeni üzerinden nasıl şekillendiğini çarpıcı biçimde yansıtmaktadır.

Bununla birlikte, cinsel istismar vakalarının büyük oranda adli makamlara bildirilmemesi, gerçek oranların çok daha yüksek olabileceğini düşündürmektedir. Uluslararası Çocuk Merkezi (UÇM), resmî kayıtlara yansıyan cinsel istismar vakalarını "buzdağının görünen kısmı" olarak nitelendirerek istatistiklerin ötesindeki görünmeyen mağduriyetlere dikkat çekmektedir (Kara Kaşka, 2024). Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği (2024) ise bu görüşü destekler nitelikte; çocuklarla ilgili adli verilerin yetersiz olmasına, mevcut raporların toplumsal gerçekliği tüm boyutlarıyla yansıtmaya engel olduğuna dikkat çekmektedir.

Bu çalışmada, Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi'nin 1971 yılına ait dava dosyaları incelenmiş ve çocuk istismarını içeren 19 karar kartonu tespit edilmiştir. Elde edilen veriler, o dönemde çocuk istismarı vakalarının raporlanmasının ve kayıt altına alınmasının sosyal, kültürel ve hukuki sınırlamalar nedeniyle oldukça düşük seyretmiş olabileceğini düşündürmektedir. Bu durum, istismarın gerçek yaygınlığını göstermekten ziyade; dönemin muhafazakâr toplumsal yapısını, hukuki düzenlemelerdeki yapısal boşlukları ve kurumsal raporlama mekanizmalarındaki yetersizlikleri ortaya koymaktadır. Bu sebeple, resmî kayıtlara yansıyan rakamlar gerçek vaka sayısından ziyade, adalet sistemine dâhil olabilmemiş kısıtlı bir örneklemi temsil etmektedir.

Karar kartonlarının analizi sonucunda; 8 davanın 14 erkek çocuğuna, 11 davanın ise 11 kız çocuğuna yönelik suçlarla ilgili açıldığı anlaşılmıştır. Literatürde; kız çocuklarının cinsel istismara daha fazla maruz kaldığına dair yaygın bulgular olmasına rağmen (Finkelhor, 1994), 1971 yılı Tekirdağ ili verileri erkek çocukların da dikkate değer bir oranda istismara uğradığını göstermektedir. Yargılama sonuçları cinsiyet değişkeni üzerinden incelendiğinde; erkek çocuklara yönelik üç vakada tanık beyanı eksikliği ve delil yetersizliği gerekçeleriyle beraat kararı verildiği saptanmıştır. Kız çocuklarına yönelik iki davada ise benzer ispat sorunlarının yanı sıra, dönemin mevzuatında yer alan ve fail ile mağdurun evlenmesi durumunda cezayı ortadan kaldıran hukuki düzenlemelerin bir sonucu olarak beraat kararları verildiği tespit edilmiştir. Günümüzdeki durumu ortaya koymak adına Adalet Bakanlığı'nın 2024 yılı verileri incelendiğinde, çocuk cinsel istismarına ilişkin toplam 31.592 dosya açıldığı, bu dosyalardan 15.227'sinin karara bağlandığı görülmektedir. Karar süreçleri neticesinde dosyaların 6.905'i mahkûmiyet, 6.175'i ise beraat ile sonuçlanmıştır. Bununla birlikte, 1971 yılına ait Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi kayıtlarında yalnızca 19 adet karar kartonunun tespit edilmiş olması, iki dönem arasında niceliksel ve oransal bir karşılaştırma yapmayı metodolojik açıdan kısıtlamaktadır. Bu metodolojik sınırlılığa rağmen, yargılamaların işleyişi ve hüküm dağılımları açısından dönemler arasında belirgin

bağlamsal farklılıklar olduğu söylenebilir. Söz konusu farklılaşmanın; çocuk koruma politikalarındaki tarihsel dönüşüm, hukuki altyapının güçlendirilmesi, artan toplumsal farkındalık, kitle iletişim araçlarının vakaları daha da görünür kılması ve literatürdeki akademik çalışmaların yoğunlaşması gibi dinamiklerle ilişkili olduğu değerlendirilmektedir (Kara Kaşka, 2024).

Araştırma kapsamında incelenen dosyalarda, mağdur çocukların yaş ortalaması 10,4 olarak saptanmıştır. Bu veri Küçük (2016) tarafından gerçekleştirilen çalışmadaki 12,9 yaş ortalamasıyla kıyaslandığında örneklemimizdeki çocukların daha erken yaşlarda istismara maruz kaldığını ortaya koymaktadır. Öte yandan, her iki çalışma arasındaki temel paralellik fail profiline ilişkindir. Zira mevcut bulgular, literatüre uyumlu şekilde faillerin mağdur tarafından önceden tanına kişiler olduğunu teyit etmektedir. Bu doğrultuda 1971 yılı verilerinde istismara uğrayan çocukların yaş ortalamasının daha düşük olması, dönemin sosyo-kültürel yapısının ve çocuk koruma mekanizmalarının sınırlılıklarının bir göstergesi olarak değerlendirilebilir. Sanıkların tamamının erkek olduğu, en küçüğünün 11, en büyüğünün 48 yaşında olduğu ve yaş ortalamalarının 20 olduğu tespit edilmiştir. Türkiye’de 2016 yılı mahkeme evraklarının incelendiği bir çalışmada ise istismarcıların yaş ortalamasının 26,6 olduğu, en genç istismarcının 12, en yaşlısının ise 89 yaşında olduğu belirlenmiştir (Küçük, 2016). Bu bulgular, zaman içinde fail profillerinde belirli değişimler yaşandığına işaret etmektedir.

İstanbul Barosu Çocuk Hakları Merkezi verilerine göre, 2014-2019 yılları arasında, 14 farklı cinsel suç kategorisi kapsamında toplam 10.844 çocuk mağdura adli yardım çerçevesinde avukat ataması yapılmıştır. İlgili verilere göre mağdurların %45’inin 12-15 yaş aralığında, %80’inin kız olduğu görülmüştür. Bu durum literatürdeki bilgilerle de paralellik göstermektedir. Avukat atanan cinsel istismar mağduru çocuk sayısında 2014 ile 2019 yılları arasında %100’den fazla artış yaşandığı tespit edilmiştir (Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği, 2024). Çalışkan (2019) tarafından aktarılan İstanbul Emniyet Müdürlüğü verileri, çocuğun cinsel istismarı vakalarının kolluk birimlerine intikal oranında belirgin bir artış yaşandığını ortaya koymaktadır. 2017 yılında 377 olan müracaat sayısının 2018 yılında 515’e yükselmesi, çocuğa cinsel istismar olgusunun emniyet kayıtlarındaki en yoğun başvuru kalemlerinden biri haline geldiğini göstermektedir.

Saadet Öğretmen Çocuk İstismarı ile Mücadele Derneği (UCİM) tarafından 2021 yılında hazırlanan rapor, Türkiye’deki çocuk istismarı davalarının güncel projeksiyonunu sunmaktadır. Söz konusu çalışma; Şubat-Temmuz döneminde Ankara, İstanbul ve İzmir dâhil olmak üzere 23 ilde takip edilen 92 adli dava ile eş zamanlı medya taramalarından elde edilen verilere dayanmaktadır. Vakalardaki çocukların %46’sının 5-10 yaşlarında olduğu ve çocukların; evde, eğitim kurumlarında, sokakta, komşu evinde veya alışveriş merkezinde istismara maruz kaldığı görülmüştür. Çocukların %52’sinin uzun yıllar düzenli olarak istismara uğradığı ve %45’inin istismar gerçekleşmeden önce veya sonra tehdit edildiği tespit edilmiştir. Şantaj, tehdit ve korkutma ile karşılaşan çocukların bu tür olayları bildiremediği ve tekrarlayan istismarlara maruz kaldığı saptanmıştır (Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği, 2024).

Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) 2023 yılına ait güvenlik birimi istatistikleri incelendiğinde; kolluk kuvvetlerine intikal eden çocuk vakalarının %45,2’sinin mağduriyet kapsamında olduğu görülmektedir. Bu oran sayısal olarak 242 bin 875 çocuğun suç mağduru olarak kayıt altına alındığını kanıtlamaktadır. İlgili çocukların %11,8’inin ise cinsel suçlardan dolayı mağdur olduğu tespit edilmiştir (TÜİK, 2024). Adalet Bakanlığı verilerine göre, 2015-2024 yılları arasında çocuklara yönelik cinsel istismar suçlarına ilişkin ceza mahkemelerinde açılan dava sayılarında yıllara göre belirgin değişiklikler yaşanmıştır. 2015 yılı esas alınarak oluşturulan endeks değerleri incelendiğinde, 2016 yılında 88 olan baz değerinin kademeli bir artış eğilimine girerek 2024 yılı itibarıyla 147 seviyesine ulaştığı saptanmıştır. Verilerde; 2016-2019 arasında düzenli bir artış olduğu, 2022 yılında en yüksek oranlara ulaşıldığı ve başlangıç noktasına oranla yaklaşık %67’lik bir artış ivmesi gösterdiği

görülmektedir. Aynı döneme ilişkin dosya endeksleri incelendiğinde ise ceza mahkemelerinde açılan dava sayısının %47, Cumhuriyet başsavcılıklarında ise %84 oranında arttığı tespit edilmiştir (Adli Sicil ve İstatistik Genel Müdürlüğü, 2024). Bu durum soruşturma aşamasındaki iş yükünün kovuşturma evresine kıyasla çok daha hızlı bir ivmeyle arttığını göstermektedir.

Tüm bu bilgiler doğrultusunda, 1971 yılından günümüze kadar geçen süreçte resmî mercilere yansıyan çocuk istismarı vakalarında her geçen yıl belirgin bir artış yaşandığı anlaşılmaktadır. İstatistiklerdeki tırmanışın sebeplerine dair yapılan değerlendirmelerde, “cezasızlık” olgusunun toplumsal caydırıcılığı zayıf düşürdüğü de öne sürülmektedir. Buna mukabil, faillere yönelik yaptırımların ağırlaştırılması yönünde önemli mevzuat değişiklikleri yapıldığı görülmektedir (Kara Kaşka, 2024). Çocuk istismarı, yalnızca Türkiye’de değil dünya genelinde ciddi ve yaygın bir toplumsal sorun olmaya devam etmektedir. Dolayısıyla mevcut tablo, cezaların sertleştirilmesine rağmen vaka sayılarının artmaya devam ettiği karmaşık bir duruma işaret etmektedir.

The Economist’in 2020 yılında hazırladığı rapora göre Türkiye, 100 üzerinden 56.7 puanla 60 ülke arasında çocuklar için en güvenli 18. ülke olarak belirlenmiştir. İlgili raporda ülkeler; çevre ve toplum, yasal düzenlemeler, yönetsel kapasite ve toplum-medya sorumluluğu olmak üzere dört ana başlıkta puanlandırılmıştır. Refah seviyesinin yükselmesinin, çocuklar için daha güvenli yaşam alanları oluşturduğuna vurgu yapılmıştır. Ayrıca 60 ülkenin 34’ünde çocuk istismarına dair suçlarla ilgilenen özel emniyet birimlerinin bulunduğu belirtilmiştir. Listenin başında 83 puanla İngiltere yer alırken ardından İsveç, Avustralya ve Kanada takip etmiştir. En düşük puanı ise 26.4 ile Demokratik Kongo Cumhuriyeti almıştır (Altunkaya, 2020).

Hindistan’da çocuklara yönelik tecavüz vakalarında artış eğiliminin sürmekte olduğu, yalnızca 2019 yılında %22 oranında artış yaşandığı kaydedilmiştir (Chakraborty & Pal, 2020). ABD’de ise 1974 tarihli Çocuk İstismarını Önleme ve Tedavi Yasası kapsamında istismar bildirimleri teşvik edilmiş ve bildirim yapanlara yasal dokunulmazlık sağlanmıştır. Bununla birlikte günümüzde ABD’de failin cezasız kalma olasılığının hâlâ yüksek olduğuna ve bazı vakalarda çocuk istismarcılarının, uyuşturucu suçlarına kıyasla daha hafif cezalar aldığına dikkat çekilmiştir (Embar Seddon & Pass, 2024).

Guastafarro ve Shipe (2023) tarafından gerçekleştirilen bir çalışmada, Cornell Üniversitesi Çocuk İstismarı ve İhmali Ulusal Veri Arşivi’ne ait 2011–2020 dönemi verileri incelenmiştir. Bulgulara göre cinsel istismarın en yaygın görüldüğü yaş grubu 5–11 yaş olup, bunu 12–17 yaş grubu takip etmektedir. Cinsel istismarın yanı sıra fiziksel istismar, psikolojik istismar ve ihmal türleri de yaş gruplarına göre analiz edilmiştir. Söz konusu veriler Türkiye’deki bulgularla benzerlik göstermekte olup, çocuk istismarının evrensel boyutunu da ortaya koymaktadır. Ayrıca araştırmacılar, çocuklara yönelik kötü muamele oranlarının düşük olduğu yönündeki söylemin yanıltıcı olduğunu belirtmiş, bu tür vakaların varlığının dahi önemli bir risk göstergesi olarak değerlendirilmesi gerektiğini ifade etmiştir.

SONUÇ

Bu çalışmada, Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi’nin 1971 yılına ait dava dosyaları üzerinden, çocuk istismarı vakalarının sosyo-hukuki profili ve dönemsel karakteristikleri analiz edilmiştir. Araştırma bulguları; mağdur çocukların ağırlıklı olarak 11–13 yaş aralığında yoğunlaştığını, sanık profilinin bütünüyle erkeklerden oluştuğunu ve faillerin kayda değer bir kısmının reşit olmayan bireyler olduğunu ortaya koymaktadır. Yargılama sürecinde delil yetersizliği ve tanık eksikliğinin yanı sıra evlilik gibi unsurların hüküm üzerinde belirleyici bir rol oynadığı; adli tıp raporları ile mağdurun dezavantajlı (özel gereksinim) hallerinin ise ceza tayinini doğrudan etkileyen faktörler arasında yer aldığı tespit edilmiştir. Bu yönüyle çalışma, 1970’li yıllar Türkiye’sinde çocuk istismarına yönelik

hukuki işleyişin ve toplumsal reflekslerin anlaşılmasına dair özgün bir tarihsel çerçeve sunmaktadır. Ayrıca 1970'ler Türkiye'sinde çocuk hakları paradigmasının henüz oluşum aşamasında olduğu bir dönemde, yargının bu hassas meseleye yaklaşımını belgeleyerek hukuk tarihimize niteliksel bir katkı sunmaktadır.

Elde edilen bulgular, çocuk istismarı vakalarının geçmişte de ciddi bir sorun olduğunu ancak hukuki ve toplumsal faktörlerin bu vakaların yargıya taşınma oranını doğrudan etkileyebildiğini göstermektedir. 1971 senesindeki tespit edilen kısıtlı sayıdaki dava ile günümüzdeki binlerle belirtilen istatistikler arasındaki fark, salt suç artışı olarak değil; çocuk koruma politikalarındaki kurumsallaşma, adli kayıt tutma kapasitesindeki gelişim ve toplumsal farkındalığın artmasıyla suçun görünürlük kazanması olarak okunmalıdır.

Ayrıca istismara uğrayan çocukların yaşları, fail profilleri ve mahkeme kararları açısından geçmiş dönemlerle günümüz arasındaki farkları anlamak, çocuk koruma politikalarının geliştirilmesine katkı sağlayacaktır.

Geçmişte çoğunlukla kırsal alanda gerçekleşen istismarın günümüz modern dünyasında alışveriş merkezlerinde dahi gerçekleştiği dikkat çekmektedir. Aradan geçen yarım asırdan fazla süre içerisinde, değişen sosyal ve mekânsal koşullara rağmen, istismar vakalarının artarak devam ettiği ve günümüz dünyasında hâlâ önemli bir sorun olarak varlığını sürdürdüğü görülmektedir.

Cinsel istismar vakalarında gözlemlenen artışın, sadece görünürlüğün artmasıyla sınırlı olmadığı, daha karmaşık toplumsal dinamiklerle ilişkili olabileceği düşünülmektedir. Medya, sosyal ağlar ve sivil toplumun artan etkisiyle bu tür vakaların kamuoyuna daha sık yansımaları, gizli kalmış mağduriyetlerin ifşasında katalizör bir rol oynamaktadır. Ancak bu görünürlük artışına ek olarak; veriler, istismarın mutlak düzeyde de yükseliş gösterdiğine dair ciddi bulgular sunmaktadır. Dolayısıyla mevcut istatistiksel ivme, hem raporlama eğilimindeki artışın hem de suçun niceliksel tırmanışının bir bileşkesi olarak değerlendirilmelidir. Bu bağlamda, toplumsal yapıda meydana gelen değişimlerin, istismar vakalarının sayısında gerçek bir artışa neden olabileceği düşünülmektedir. Öncelikle kentleşmenin hız kazanması, nüfus yoğunluğunun artması ve toplumsal bağların zayıflaması, çocukların daha denetimsiz ortamlarda zaman geçirmesine yol açmıştır. Söz konusu dinamikler, çocukların cinsel istismar riskine karşı savunmasızlığını artıran temel etkenlerin başında gelmektedir. Bu durum, çocukların istismara açık hale gelmesine zemin hazırlayan kritik risk faktörü olarak değerlendirilmektedir.

Bununla birlikte, aile yapısında yaşanan dönüşümler de dikkate değerdir. Geleneksel geniş aile modelinden çekirdek aile yapısına geçiş, çocukların bakım ve denetim süreçlerinde rol alan yetişkin sayısını azaltmıştır. Böylece istismarın tespit edilmesi ve önlenmesi daha güç hale gelmiştir. Dijitalleşmenin yaygınlaşmasıyla birlikte çocukların internet ve sosyal medya aracılığıyla karşılaştıkları riskler artmış, ekonomik eşitsizlikler, yoksulluk ve işsizlik gibi yapısal sorunlar da istismar vakalarının artmasında etkili olmuştur. Buna ek olarak; çocukların erken yaşlardan itibaren okul, kurs, spor kulüpleri gibi kamusal alanlara katılım göstermesi, sosyal gelişimleri açısından olumlu olsa da bu alanlardaki denetim ve koruma mekanizmalarının yetersizliği ciddi bir risk faktörü oluşturmaktadır.

Tüm bu etkenler, istismar vakalarındaki artışın yalnızca farkındalık düzeyinin yükselmesiyle orantılı olmadığını aynı zamanda yaşam koşullarını şekillendiren yapısal dönüşümlerin de bu artışta belirleyici olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla çocuk istismarı verilerinin yorumlanmasında yalnızca nicel artışların değerlendirilmesinin yeterli olmadığı bu verilerin kaynağı olan toplumsal bağlamin dönüşümüne de dikkat edilmesi gerektiği anlaşılmaktadır.

Adalet Bakanlığı'nın yayımladığı çocuk cinsel istismar verilerinde 2023'ten 2024'e dosya sayılarında düşüş olduğu görülmektedir. Veriler incelendiğinde; mahkûmiyet oranlarının arttığı, beraat

oranlarının ise düştüğü tespit edilmiştir. Bu durum; ceza adalet sistemindeki caydırıcılık unsurunun güçlendirilmesiyle istismarın önlenmesinde somut ve olumlu sonuçlar elde edilebileceği yönündeki savı destekler niteliktedir.

Çocuk istismarının yaygınlık oranlarını düşürmek için, etkili önleme programları ile kapsayıcı tedbirlere odaklanılması oldukça önemlidir. Bu doğrultuda; çocuklara ve yetişkinlere yönelik eğitim programlarının toplumsal tabana yayılması gerekmektedir. Ayrıca çocukların; çocuk hakları, bedensel sınırları ve kişisel güvenlik konularında erken yaşlardan itibaren bilinçlendirilmesi elzemdir. Eğitim kurumlarında hem çocukların hem de eğitimcilerin istismar farkındalığını artırmaya yönelik kapsamlı programlar uygulanmalıdır. Aile içi iletişim ve ebeveynlik becerilerinin geliştirilmesine yönelik destekleyici çalışmalar yapılması ve çocukların korunmasını güçlendirecek sosyal ve psikolojik mekanizmaların oluşturulması da öncelikli hedefler arasında yer almalıdır. Toplumsal düzeyde ise medya ve sivil toplum kuruluşlarının iş birliğiyle çocuk istismarı konusunda farkındalık kampanyalarının düzenlenmesi, toplumda bilinç artışı sağlayacaktır. Söz konusu önleyici yaklaşımlar, istismar vakalarını engellemekle kalmayacak; aynı zamanda uzun vadede dirençli ve sağlıklı bir toplumsal yapının oluşmasına katkı sağlayacaktır.

Sonuç olarak, çocuk istismarının yaygınlık oranlarını azaltmak için etkili önleme programları geliştirilmesi ve tüm gelişim aşamaları için kapsayıcı tedbirlerin alınması elzemdir. Erken müdahale, tespit, raporlanma ve yargılama süreçlerinin güçlendirilmesiyle birlikte, önleyici eğitim ve toplumsal farkındalık faaliyetlerinin de eş zamanlı yürütülmesi gerekmektedir. Bütüncül bir yaklaşımla, çocuk koruma politikalarının başarısının artırılacağı ve çocuk istismarının önlenmesinde kalıcı etkiler sağlanacağı düşünülmektedir.

Etik Beyan

“Çocuk İstismarı Davaları: 1971 Yılı Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi Kararları Örnekleme” başlıklı çalışmanın yazılması ve yayınlanması süreçlerinde Araştırma ve Yayın Etiği kurallarına riayet edilmiş ve çalışma için elde edilen verilerde herhangi bir tahrifat yapılmamıştır. Çalışma için etik kurul izni gerekmemektedir.

Katkı Oranı Beyanı

Çalışmadaki yazarların tümü çalışmanın yazılmasından taslağın oluşturulmasına kadar tüm süreçlere katkı yapmış ve nihai halini okuyarak onaylamıştır.

Çatışma Beyanı

Yapılan bu çalışma gerek bireysel gerekse kurumsal/örgütsel herhangi bir çıkar çatışmasına yol açmamıştır.

KAYNAKÇA

- Adli Sicil ve İstatistik Genel Müdürlüğü. (2024). Adalet İstatistikleri (Yayın No. 19) Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı, Resmi İstatistik Programı. <https://adlisicil.adalet.gov.tr/Home/SayfaDetay/adalet-istatistikleri-yayin-arsivi>
- Afifi, T. O., MacMillan, H. L., Boyle, M., Cheung, K., Taillieu, T., Turner, S., and Sareen, J. (2016). Child Abuse and Physical Health in Adulthood. *Health Reports*, 27(3), 10-18.
- Altunkaya, T. (2020, 19 Haziran). Rapor | Çocuklara Yönelik İstismar ve Cinsel Suçlarda Türkiye'nin Dünyadaki Yeri. *Euro News*. <https://tr.euronews.com/2020/06/19/rapor-cocuklara-yonelik-istismar-ve-cinsel-suclarda-turkiye-nin-dunyadaki-yeri>

- Bayram, İ. & Bayram, A. (2026). Çocuk İstismarı Davaları: 1971 Yılı Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi Kararları Örnekleme. *KMÜ Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 28(52), 623-636.
- Carr, A., Duff, H., and Craddock, F. (2020). A Systematic Review of Reviews of the Outcome of Noninstitutional Child Maltreatment. *Trauma, Violence, & Abuse*, 21(4), 828-843. <https://doi.org/10.1177/1524838018801334>
- Chapman, R. L., Ebzery, K. S., Ronken, C., and Thompson, D. (2025). Factors That Influence Therapy Completion in a Child Sexual Abuse Counselling Service. *Children and Youth Services Review*, 108195. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2025.108195>
- Chakraborty, S. and Pal, A. (2020). Violence Against Women: An analysis. *Mind and Society*, 9(1-2), 51-56. <https://doi.org/10.56011/mind-mri-91-2-20208>.
- Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği. (2024). G.U. v Türkiye (Başvuru No. 16143/10) https://www.google.com.tr/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://cinselsid-detlemucadele.org/wp-content/uploads/2024/02/TR_2024_Rule_9.2.pdf&ved=2ahUKEwieisOT5eONAxVIRPEDHccXBXMqFnoECBYQAQ&usg=AOvVa_w1Atqf611rhd4RowSPNZYT_w
- Cox, S., Parkinson, S., Herbert, J., Tucker, E., Octoman, O., and Bromfield, L. (2025). Trauma-Focused Cognitive Behavioral Therapy for Children and Young People Who Have Experienced Forms of Child Maltreatment Other Than Child Sexual Abuse: A Review of the Evidence. *Children and Youth Services Review*, 108159. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2025.108159>
- Çalışkan, M. (2019). İstanbul'da "Kadına Şiddet" ve "Kadın Cinayeti" Vakalarına Yönelik, Nicel-Nitel Bir İnceleme. *Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 19(1), 221-241. <https://dx.doi.org/10.11616/basbed.vi.513032>
- Dai, T. T. and Kissoon, N. N. (2025). Child Sexual Abuse. *Pediatric Clinics*, 72(3), 351-363. <https://doi.org/10.1016/j.pcl.2024.12.003>
- De Jong, R. and Dennison, S. (2017). Recorded Offending Among Child Sexual Abuse Victims: A 30-Year Follow-Up. *Child Abuse & Neglect*, 72, 75-84. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2017.07.013>
- Easton, S. D. (2019). Childhood Disclosure of Sexual Abuse and Mental Health Outcomes in Adulthood: Assessing Merits of Early Disclosure and Discussion. *Child Abuse & Neglect*, 93, 208-214. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2019.04.005>
- Embar, S. A. and Pass, A. D. (2024). Child Abuse Investigations. EBSCO. <https://www.ebsco.com/research-starters/law/child-abuse-investigations>
- Finkelhor, D. (1994). The International Epidemiology of Child Sexual Abuse. *Child Abuse & Neglect*, 18(5), 409-417. [https://doi.org/10.1016/0145-2134\(94\)90026-4](https://doi.org/10.1016/0145-2134(94)90026-4)
- Guastaferrro, K. and Shipe, S. L. (2023). Child Maltreatment Types by Age: Implications for Prevention. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 21(1), 20. <https://doi.org/10.3390/ijerph21010020>
- Haslam, D., Mathews, B., Pacella, R., Scott, J. G., Finkelhor, D., Higgins, D., and Malacova, E. (2023). The Prevalence and Impact of Child Maltreatment in Australia: Findings From the Australian Child Maltreatment Study: Brief Report. <https://doi.org/10.5204/rep.eprints.239397>
- Kara, K. M. (2024, 11 Eylül). Türkiye'de Çocuğa Şiddet Vakaları Neden Artıyor? *BBC NEWS TÜRKÇE*. <https://www.bbc.com/turkce/articles/cy76rd5k5xro>

- Bayram, İ. & Bayram, A. (2026). Çocuk İstismarı Davaları: 1971 Yılı Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi Kararları Örnekleme. *KMÜ Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 28(52), 623-636.
- Kıral, B. (2020). Nitel Bir Veri Analizi Yöntemi Olarak Doküman Analizi. *Siirt Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 8(15), 170-189.
- Kucuk, S. (2016). Analyses of Child Sex Abuse Cases in Turkey: A Provincial Case. *Journal of Child Sexual Abuse*, 25(3), 262-275. <http://dx.doi.org/10.1080/10538712.2016.1153557>
- Lippard, E. T. and Nemeroff, C. B. (2023). The Devastating Clinical Consequences of Child Abuse and Neglect: Increased Disease Vulnerability and Poor Treatment Response in Mood Disorders. *American Journal of Psychiatry*, 180(8), 548-564. <https://doi.org/10.1176/appi.ajp.19010020>
- Luo, Z., Chen, Y., and Epstein, R. A. (2025). Risk Factors for Child Abuse and Neglect: Systematic Review and Meta-Analysis. *Public Health*, 241, 89-98. <https://doi.org/10.1016/j.puhe.2025.01.028>
- Mills, R., Kisely, S., Alati, R., Strathearn, L., and Najman, J. (2016). Self-Reported and Agency-Notified Child Sexual Abuse in a Population-Based Birth Cohort. *Journal of Psychiatric Research*, 74, 87-93. <https://doi.org/10.1016/j.jpsychires.2015.12.021>
- Moullin, S. and Milne, B. (2025). The Effects of Unconditional Cash Transfers on Child Abuse and Neglect in Early Childhood: Evidence From New Zealand. *Child Abuse & Neglect*, 161, 107260. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2025.107260>
- National Children's Alliance. (2025, 9 Haziran) About Child Abuse. *National Statistics on Child Abuse*. <https://www.nationalchildrensalliance.org/media-room/national-statistics-on-child-abuse/>
- Pereda, N., Guilera, G., Forns, M., and Gómez-Benito, J. (2009). The Prevalence of Child Sexual Abuse in Community and Student Samples: A Meta-Analysis. *Clinical Psychology Review*, 29(4), 328-338. <https://doi.org/10.1016/j.cpr.2009.02.007>
- Power, C., Li, L., and Pereira, S. M. P. (2020). An Overview of Child Maltreatment (Neglect and Abuse) Associations with Developmental Trajectories and Long-Term Outcomes in the 1958 British Birth Cohort. *Longitudinal and Life Course Studies*, 11(4), 431. <https://doi.org/10.1332/175795920X15891281805890>
- Sanchez-Meca, J., Rosa-Alcazar, A. I., and Lopez-Soler, C. (2011). The Psychological Treatment of Sexual Abuse in Children and Adolescents: A Meta-Analysis. *International Journal of Clinical and Health Psychology*, 11(1), 67-93.
- Stoltenborgh, M., Van Ijzendoorn, M. H., Euser, E. M., and Bakermans-Kranenburg, M. J. (2011). A Global Perspective on Child Sexual Abuse: Meta-Analysis of Prevalence Around the World. *Child Maltreatment*, 16(2), 79-101. <https://doi.org/10.1177/1077559511403920>
- Şimşek, Ş., Uysal, C., Gençoğlu, S., and Bez, Y. (2013). Türkiye’de Çocuk Cinsel İstismarı: Gözden Geçirme Çalışması. *The Medical Journal of Mustafa Kemal University*, 4(14), 39-48.
- Teicher, M. H. and Samson, J. A. (2013). Childhood Maltreatment and Psychopathology: A Case for Ecophenotypic Variants as Clinically and Neurobiologically Distinct Subtypes. *American Journal of Psychiatry*, 170(10), 1114-1133. <https://doi.org/10.1176/appi.ajp.2013.12070957>
- Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi. (1971). 1971 yılı karar kartonları [Mahkeme kararları arşiv belgesi]. Tekirdağ Adliyesi Arşivi.

Bayram, İ. & Bayram, A. (2026). Çocuk İstismarı Davaları: 1971 Yılı Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesi Kararları Örneklemleri. *KMÜ Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 28(52), 623-636.

Türkiye İstatistik Kurumu [TÜİK]. (2024). Güvenlik Birimlerine Getirilen ya da Gelen Çocuk İstatistikleri, (Sayı. 53674) 2023. <https://data.tuik.gov.tr/Bulten/Index?p=Guvencuk-Birimine-Gelen-veya-Getirilen-Cocuk-Istatistikleri-2023-53674>

Yıldırım, A. ve Şimşek, H. (2021). *Sosyal Bilimlerde Nitel Araştırma Yöntemleri*. Ankara: Seçkin Yayıncılık.

Extended Abstract

Child Abuse Cases: 1971 Sample of Tekirdağ High Criminal Court Decisions

Child abuse continues to be a significant social problem worldwide. When looking at global prevalence rates, it is estimated that sexual abuse is 7.6% in boys and 18.4% in girls. A meta-analysis study covering 22 countries and 65 articles revealed that 7.9% of boys and 19.7% of girls are sexually abused before the age of 18. In addition, some studies show that one in four children are sexually abused before the age of 18.

Sexual abuse has negative consequences not only in childhood but also on the physical, mental and psychosocial health of the individual throughout life. Studies show that children who are victims of abuse experience mental health problems at an earlier age and more severely than their peers. It also reveals that when compared to individuals who were not abused in childhood, they respond less positively to treatment even if they receive the same psychiatric diagnosis. It has been determined that childhood sexual abuse is associated with risk factors such as suicide, addiction, psychiatric disorders and criminal tendencies in later life.

However, it is quite common for child victims to delay reporting the abuse. Despite the prevalence of child abuse, it is seen that a significant portion of the cases are not reported to the authorities. In this context, data obtained from the courts provide an important source in understanding the general characteristics of abuse cases and the profiles of the perpetrators and victims. At the same time, this information plays a critical role in better analyzing abuse and developing effective preventive measures. This study aims to contribute to research on preventing abuse by examining the basic characteristics of child abuse cases handled in courts.

This study provides important data to understand the legal processes and social dynamics of child abuse cases in 1971. The findings show that child abuse cases were a serious problem in the past, but legal and social factors can directly affect the rate at which these cases are brought to justice. In addition, understanding the differences between the ages of abused children, perpetrator profiles and court decisions in terms of past and present periods will contribute to the development of child protection policies. It is noteworthy that abuse, which used to occur mostly in rural areas in the past, is now taking place even in shopping malls in today's modern world.

It is thought that the increase observed in sexual abuse cases is not limited to increased visibility, but may be related to more complex social dynamics. Although the media, social networks and civil society have become more prominent, and such cases have played an important role in revealing abuse cases, various data showing that abuse has increased in absolute terms are also noteworthy. In this context, it is thought that changes in the social structure may cause a real increase in the number of abuse cases. First of all, the acceleration of urbanization, the increase in population density and the weakening of social ties have led to children spending time in more uncontrolled environments. This situation is one of the main factors that increase the risk of children becoming vulnerable to abuse.

However, the transformations in the family structure are also noteworthy. The transition from the traditional extended family model to the nuclear family structure has reduced the number of adults involved in the care and supervision processes of children. Thus, it has become more difficult to detect and prevent abuse. With the spread of digitalization, the risks that children face through the internet and social media have increased, and structural problems such as economic inequalities, poverty and unemployment have also been effective in the increase in abuse cases. In addition, the fact that children attend public areas such as schools, courses and sports clubs at an early age, but there are no adequate supervision and protection mechanisms in these areas, can also be considered among the risk factors.

As a result, effective prevention programs should be developed and comprehensive measures should be taken for all developmental stages in order to reduce the prevalence rates of child abuse. Preventive education and social awareness activities should be carried out simultaneously along with the strengthening of early intervention, detection, reporting and prosecution processes. It is thought that with a holistic approach, the success of child protection policies will be increased and permanent effects will be achieved in the prevention of child abuse.
